

som jeg lykkeligvis i Tide saa' Bedraget og Letfærdigheden i —“

„Undskyld, Hr. Pastor Hansted — men hvorfra har De faaet den besynderlige Vane efter eget Behov at tillægge Folk Meninger, som de aldrig har udtalt. De gjorde det før, og De gør det igen nu. For hvad véd De egentlig om min Opfattelse af Ægteskabet?“

„Da kunde det sandelig interessere mig at høre den. Den er sikkert i høj Grad original.“

Hun gik en Stund og smilte hen for sig.

„Kunde det virkelig interessere Dem? Ja, saa vil jeg saamænd ikke gøre mig kostbar. Men jeg vil paa Forhaand sige Dem, at De paa ingen Maade faar noget Nyt at høre . . . De véd, jeg er paa alle Omraader konservativ i mine Anskuelser, og i dette Punkt er jeg det maaske mere end i noget andet. Min Mening om, hvad der betinger ægteskabelig Lykke, er ganske simpelt den samme, som vore Bedsteforældre gav et lidt svulstigt Udtryk i Ordene „Hjærternes Harmoni“. Vi vilde vel i vore Dage hellere kalde det noget som „Nervesympati“.“

„Nervesympati! Det er sikkert et fortræffeligt moderne Ord! Bare man rigtig vidste, hvad det betød. Kunde De ikke give en lille Forklaring?“